

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 9. Ljubljana, dne 1. septembra 1908. XVI. tečaj.

V domači vasi.

Na livadi kraj vasice
deca pesmice prepeva,
da sem v sobo mojo tiho
glas nedolžnih grl odmeva.

V meni sladki se spomini
let otroških spet budijo;
in vse želje moje tihe
rajskih dni nazaj želijo.

Rajko Rojev.

Ob zibelki.

Dete preljubo,
dete mlado,
skrbno te čuva
moje oko.

Čujem pri tebi
skoraj vso noč;
gledam v obrazek,
poln in cvetoč.

Laske ti božam,
gledam v oči:
sladko zaspančkaj,
srček moj ti!

Angelček varih
čuval te bo,
kakor te čuva
moje oko,

— i —

Venec lepih dogodkov iz življenja našega cesarja.

5 Vljudnost našega cesarja.

aš cesar je bil leta 1904. v Lvovu. Nekega dne se je z grofom Badenijem peljal iz mesta, kar se približa vozu množica kmetov ter klečé povzdiguje roke in ponuja svoje prošnje. Cesarski namestnik da znamenje, naj se odstranijo in naj ne bodo nadležni; cesar pa sam sprejemlje prošnje in jih skrbno spravlja na vozu. Kmetje hvaležno poljubljajo vladarju roke, noge in oblačila ter ga navdušeno pozdravljajo, dokler jim ne izgine cesarski voz izpred oči.

* * *

Leta 1892. je bil naš cesar 2. januarja na Štaterskem na lovu. Ko se je nekega dne vračal domov, je vprašal svojega zvestega služabnika: »No, Mühlbacher, zakaj pa ne kadite?«

»Veličanstvo, nimam smodke pri sebi,« odgovori.

Cesar mu pomoli svojo zalogo in reče: »Náte, izberite si!«

Plahoma vzame spremljevalec smodko, pa si je ne upa vpričo cesarja zažgati, tudi bi si jo rad ohranil v spomin, ter jo vtakne v žep.

Kmalu na to ga cesar vpraša:

»Zakaj pa ne kadite, saj zdaj imate smodko?«

»Veličanstvo, doma jo bom pokadil.«

»Ne, zdaj morate kaditi!« odvrne cesar ter ponudi lovcu ogenj, da si jo nažge.

* * *

Nekega dne (leta 1889.) je šel naš cesar zjutraj na vse zgodaj na lov na divjega petelina. Lovci so bili odrinili nekoliko prezgodaj in so morali čakati ter so se precej glasno pogovarjali. Kar prideta mimo dva drvarja. Ker je bilo še temno, nista spo-

znala cesarja in njegovih spremljevalcev. Eden drvarjev stopi k cesarju in reče kar po domače: »Lovec, ali imate kaj ognja?« Cesar prižge gobo in jo da drvarju. Ta si zažge pipo in vprašuje dalje: »Lovec, ali greste nad petelina?« — »Da,« odvrne cesar, »pa zakaj to vprašate?« — »No, zato, ker vam bo petelin lepo zapel, če se boste tako glasno pogovarjali,« zavrne drvar. Njegov tovariš ga sune in mu zašepeče na uho, da stoji pred cesarjem. Drvar pa se urno odreže: »Pa brez zamere, nisem mislil nič hudega!« potegne iz vivčka, privzdigne klobuk in gre dalje. In cesar? Smejal se je na tihem in kaj vseč mu je bila ta gostobesednost preprostega moža.

* * *

Ob vojaških vajah na Moravskem (leta 1887.) se je vsak dan naš cesar peljal iz grada, kjer je stanoval, na kraj vojaških vaj in potlej zopet nazaj. Ljudstvo ga je veselo pozdravljalo. Nekoč se mu je ob taki priliki bližalo več poljedelcev, pa le bolj oddaleč in z nekakim strahom. Cesar pa jih kliče k sebi, rekoč: »Le pridite le-sem vsi, saj ste vsi moji otroci.«

Pozneje je dal lastnik onega gradu tam postaviti spomenik, ki naj bi pričal potomcem, kako prijazno in blagohotno občuje naš svitli vladar s svojim ljudstvom.

* * *

Kovaški mojster Ferdinand Bokar na Ogrskem je dobil leta 1886. zlat zaslužni križec za svoje izvrstne poljedelske stroje. Za to odliko se je šel na Dunaj zahvalit cesarju. Predno se poslovi, vzame vrli mojster iz žepa cesarjevo sliko in zaprosi: »Veličanstvo, še eno prošnjo! Ko bi blagovolili pod to-le sliko zapisati ime?« — Cesar ga vpraša, zakaj želi to, in Bokar odvrne: »Ko umrjem, bo treba zaslužni križec nazaj dati, pa bi rad svoji družini zapustil spomin, da sem bil pri Vašem veličanstvu.« — »Pa nimam nič pri rokah, da bi mogel podpisati!« — »Jaz imam svinčnik pri sebi,« reče mojster in ga

hitro ponudi cesarju. Cesar se nasmehne in zapiše svoje ime pod sliko. Bokar se zahvali in pokašljeva kakor v zadregi. »Ali še kaj želite?« ga vpraša cesar. »Da, veličanstvo — svoj svinčnik prosim, rad bi ga daroval domači šoli v spomin.« Zopet se nasmehne cesar in vrne svinčnik, ki ga je bil v roki pridržal, ter se ljubeznivo poslovil od kovaškega mojstra.

Kako je Jurček čmrlje ogrenil.

Da sta bila Tonček in Jurček poredna, tega ne moremo reči. No, Jurček je bil rad malo nevoščljiv, toda ne iz hudobnosti. Le jezilo ga je, če je bil kdo več kot on. Bratca sta bila Tonček in Jurček; Tonček pri kakih osmih letih, Jurček jih je pa izpolnil šele šest.

Nekega lepega popoldne priteče Tonček vesel k Jurčku:

»Jurček, čmrlje sem našel, čmrlje!«

»Kje,« vpraša Jurček malo nevoljno; že ga je jezilo, da jih ni našel on.

»Kje? Tam za tisto debelo lipo, s katere je lani Zabrdnikov Nace padel, ko je cvetje obiral.«

»Pa jih je dosti? Ali so sivčki?«

»Dosti jih je, dosti! Tako so lepi črni, kakor bi imeli žametaste suknjice! Jutri jih pojdeva ogreniti!«

»Seveda, samo škatljico morava dobiti! Zbijva jo iz kakih deščic. Ti dobi žebličke in kladivo, jaz pa grem k dedu. Oni vedó gotovo za kake pripravne deščice,« reče Jurček in teče v hišo k dedu.

Veseli so bili dedek svojih vnučkov in še sami so jima pomagali napraviti škrinjico. »Naj bodo veseli otroci,« so dejali, »saj smo bili tudi mi, ko smo bili mladi!«

Lepa škrinjica je bila to, lepa, na štiri oglje, malo podolgasta, spredaj pa vratica, da bodo mogli čmrlji vun in noter.

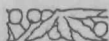
Že naprej se je veselil Tonček, kako bosta srkala z bratcem sladki med; Jurčka pa je natihem grabilo, da ni sam našel čmrljev in je mislil, kako bi jih sam šel ogrenit, in bi bili potem njegova last. Prilika se mu je ponudila drugi dan.

Tonček je šel trgat detelje za zajce. »Ko se vrnem, bova šla po čmrlje,« je rekel, ko je odhajal. Toda ni še dobro odšel, že je Jurček stisnil škrinjico pod pazduho in stekel v hosto. Pri tisti debeli lipi, s katere je padel Zabrdnikov Nace, se ustavi in išče, kje bi bili čmrlji. — — Glej, lep čmrlj, velik in črn, prileze iz zemlje. Jurček brž poklekne k luknji in začne brskati, da dobi mačico in jo spravi na kak način v škrinjico. Ni vedel, kako se ogrenja; samo to je vedel, da se mora najprej dobiti mačico. Zato je začel brskati. Pa, joj, nesreče — prileti čmrlj in ga piči v mali prstek. Za njim še drugi in tretji. Jurček je zakričal in zbežal in jokal. Hitro je tekkel k dedu praviti svojo nesrečo. Sedaj šele je opazil, da mu je prstek ves otekel, in je začel jokati še huje.

Dedek pa so se namuznili in rekli: »He, he, Jurček! Prav ti je! Vidiš, nevoščljivost ni nikjer dobra. Če bi bil šel Tonček ogrenit čmrlje, bi bila oba srkala sladki med, sedaj ga pa ne bo nobeden!«

Od takrat pa Jurček ni bil več nevoščljiv. Tonček pa je zopet iztaknil nekje čmrlje, še lepše in še več jih je bilo — in jih je sam ogrenil. Sladki med pa sta srkala zdaj oba, Tonček in Jurček.

Bogumil Gorenjko.

Ko ugasne dan ...

Ko ugasne dan
v mirno, jasno noč,
zvezd zasveti
nam tisoč.

Ko življenja dan
nagne se na noč,
daj, zasveti nam
božje milosti pomoč!

Stepin.

Hvaljen bodi . . .

I.

Steza se je zavila navzdol. Počasi sva stopala po nji z babico v glasnem pogovoru. Rožmanova kočja je bila že za nama. Steza se je bolj in bolj nižala in se slednjič spojila z cesto. In tam sva se ustavila z babico. Po cesti je prikrevsal stari Možinček, počasi in trudno. »Bog daj! — — —«

»Bog daj dobrega, oče,« sva odzdravila z babico oba v eni sapi. Stisnil sem roko ljubeči babici in se poslovil od nje. Še enkrat sem po nji sporočil pozdrav teti in zahvalo za darila. Potem sva se ločila. Babica so se vrnili v vas, jaz sem hitel proti domu. Na roki sem nesel cajno jabolko, ki sem jih dobil pri teti in pri babici. Lepa so bila in sveža. Dišala so iz čajne, in mene se je lastila slast. Možinček je bil par korakov pred menoj. Stopal je počasi. Hrbet je imel od starosti upognjen in gledal je predse. Takoj sem ga dohitel in pristopil na njegovo plat.

»Kam ste namenjeni, oče?« sem ga ogovoril. ko sem tik njega nadaljeval svojo pot.

»Grmovje grem obirat. Nekaj praproti bom našel. Tam-le za tistim robom, poglej!« — in kazal mi je z grmičevjem porastel breg ob pobočju smrekovih gozdov. »Rekel bi, da je skoro več trnja kot praproti, pa je vendar škoda pustiti. Kar je, je dobro. Zato Bog pusti zrasti.«

»Pa se boste obodli, oče, in vas bo bolelo.«

»Vem, da se bom opraskal ob trnje, ki se ga ne manjka tu gori, pa . . .«

»Pa vseeno greste,« povdarim besedo.

»Morda grem zadnjič. Dolgo ne bom. Star sem in betežen. Umreti bo treba.«

»E, tako kmalu še ne boste umrli, oče, ne! Koliko pa jih že imate?«

»Kar je od kresa, je čez osemdeset. Veliko jih je. Dosti trpljenja in bridkosti sem užil v tem življenju. Do letošnjega kresa, — pravim, — bo še. Poglej bom pa šel, če bo božja volja.« Pokašljajal je in

oči so se zasolzile. »Ko pride človek v ta leta, da še samega sebe ne more opravljati, je ž njim pri kraju. A vendar se bojim umreti — — —«

»Zakaj se bojite?«

»I, grešniki smo. Včasih si mislim, če bi vsako leto malo greha ostalo, bi bilo nazadnje veliko. In ko bi s tem stopil pred sodbo božjo, bi ne mogel naravnost v nebesa.«

Zamislil sem se. Mož je star. Pred njegovimi očmi se odpira grob. Podoba smrti ga spremlja po vseh potih in ga žalosti. Spomini prebitega življenja vstajajo v njegovi domišljiji. Pa si napravlja iz njih skrbi in iz malenkosti ustvarja mož grehe. Jesen njegovega življenja se nagiba proti zatonu.

»Umrli še ne boste tako kmalu!«

»Jè, star mora, mlad pa more. Človek ne ve, kje ga čaka. Naš 'ta mladi' je moral tudi iti. Kdo bi si bil mislil, da bo moral prej umreti kot jaz. Zato pa pravim zmeraj: Čudna so pota božja. Kdo jih more umeti? Komaj v petintridesetem letu je bil naš Tone in je šel. Prehladil se je, ko je pri vas gasil. Za časa požara, mislim. Proti jutru je prišel domov ves truden od vsenočnega dela. In legel je pred hišo na klop — potan in vroč. Noč je bila mrzla, in veter je pihal skozi dolino in skozi vas. Zjutraj je vstal ves trd na klopi. Našla ga je žena, ki se je šele tedaj vrnila od požara. In komaj se je postavil pokonci. V obraz je bil zabuhel. Oči so bile kalne, in bolezen je sršela iz njih. Drugi dan je legel in ni več vstal. Pred tednom so ga pokopali. Videl sem te, ko si šel za njegovim pogrebom. Bog ti bo plačal. Saj človek nikoli ni varen pred smrtjo. Živi in umrje, kot cvete in pade bilka pod ostro koso.«

»Škoda res vašega Toneta, ko je bil v najlepših letih.«

»O škoda! Jaz čutim to škodo. Saj veš tisto kravico imam še v hlevu, ki mi jo žena molze. Treba je stelje in krme. Kdo mi bo vse to sedaj napravil? — Tamle gori vrh hriba imam še cel kos praproti. E, pa je ne bom mogel, je je preveč. Dve ženski bom najel, da mi bosta poželi. Drugače še stelje ne bom

— Jezus ozdravi Petrovo taščo. —

imel. — Ko je Tone živel, je že bilo. Sem imel izgovorjeno, in mi je dajal stelje in sena za kravico. Sedaj pa ne bo nič. Vdova Franca še samasebi ne bo mogla kaj.«

»Pridna ženska je.«

»Nič ne rečem. Pridna in poštena. Tudi meni je dobra. Ampak doma ima v hlevu živino, in kako bo gospodarila sedaj, ko je sama. Otroka sta še majhna.«

»Bog ji bo pomagal.«

Pozno jutro mlade jeseni se je radovalo po livadah in gajih. Rosno polje je ležalo pred nama. Na njem se je lesketala biserna rosa v travi. Solnce je razpošiljalo po ravnini svoje žarke, ki so se lomili ob drevju tam pri gričevju. Žarek jesenskega solnca je poljubil razorani in zgubani obraz starega Možinčka. Med gubami se je pojavilo na njegovem obrazu tisti hip nekaj veselega, smehu podobnega. — Molče sva korakala drug zraven drugega nekaj trenutkov, nato izpregovori spet Možinček:

»Čegav pa si?«

»Ali ste že pozabili, oče! Našemu očetu ste nogo zdravili, ko so si jo zlomili . . . Ravno pred velikonočnimi prazniki lanskega leta. Oče in moj brat France sta se peljala po klancu nad Balkcem. In seki se je odpel komat, pa je zdirjala naprej, voz in France sta pa drvela po bregu v dolino. Oče, ki so med tem skočili z voza, so si pa zlomili nogo. France se ni nič poškodoval. In ali se ne spominjate, kako žalostne počitnice sem imel tistikrat, ko sem stal venomer pri očetovi postelji in jih izpraševal, kako so se ponesrečili?«

»Aâ, se že spominjam. Kdaj pa odideš v šole?«

»V par dneh. Najbrže takoj pojutrišnjem.«

»Jê, študent,« je zamomljaj Možinček med zobmi, da sem ga komaj čul. Mož je bil nekoliko gluhi; zato sem moral govoriti z njim precej glasno, da me je umel in slišal. Šla sva počasi.

»Starost je že samanasebi bolezen. Starec ni za drugega nič kot za v grob. To je edino, kar ga čaka na tem svetu.«

Starček je krenil na stezo proti bregu.

»Pozdravljeni, oče!«

»Z Bogom tudi ti!«

Ozrl sem se v stran za odhajajočim Možinčkom. Poleg njega je stala ob cesti visoka in košata lipa. Na deblu lipa je bilo obešeno razpelo, in pod njim je stal na mali, leseni tablici napis: »Tu se je ubil leta 1875. Martin Slabe. P. v. m.!« Možinček se je ustavil pred sveto podobo. S trdo roko je privzdignil klobuk. Njegov glas je bil trepetajoč, kot bi ga pri-nesel veter. Ustne so mu šepetale besede: »Hvaljen bodi Jezus Kristus . . .« In zopet je umeril svojo stopinjo in odhajal po stezi v hrib. Na roki je nesel srp in belo vrečo, od katere je visela zaveza. Počasna je bila njegova stopinja.

Cesta se je vila okrog hriba, nekoliko časa navkreber, potem pa se je spuščala valovito v dolino na drugi strani hriba. Spotoma sem premišljal Možinčkovo usodo. V duhu sem videl njegovo mladost, ženitev, življenjsko valovanje ter grob njegovega življenja. In zaželel sem mu:

»Le živi, mož, saj ne živi vsak tako srečno.«

II.

Toplo pomladnsko solnce je ogrevalo prebujeno naravo. Modrina se je širila po nebu od vzhoda do zahoda. Na jugu pa je solnce pošiljalo svoje ljubke žarke po mirni pokrajini. Ptičke so žgolele po cvet-nih livadah in prepevale nove pesmi. Novo življenje je dihala narava. Tisočere cvetke so se kopale v toplih žarkih. Velika voda je bila mirna. Samo ščuke in postrvi so se podile nemirno v njej. Log in gozd sta se pozdravljala in si obljubljala novo prijateljstvo. Vezalo ju je zelenje in pomladni piš. Pod Brinovčkom se je vozila v ozračju siva megla in se nazadnje izgubila v globeli. Četa prepevajočih ptičev se je podila čez azurno nebo. Na polju je bilo vse živo. Drevo je rezalo rodovitno zemljo, in brane so razdvajale debele kepe na razorani njivi. Sejavec je stopal po njivi semintja in sejal oves ter si želel, da bi mu obilno obzorel. V vesoljstvu je vladal svečan mir.

Velikonočne počitnice so se bližale. Nestrpno sem jih pričakoval. Zahrepenel sem z vso dušo in z vsem srcem po odpočitku. In dobil sem ga. Počitnice so nastopile.

Spominjam se, ko sva se v tistih počitnicah spet sešla z babico. Veliko sva si povedala. Babica so me izpraševali o šoli in o učenju, a jaz o domačih novicah.

»Možinček je torej umrl? Bog mu daj dobro. Jeseni je bil še trden, pa tožil mi je, da ne bo več dolgo,« sem dejal babici, ki so me na te besede samo pogledali in dejali:

»Veliko hudega je preстал mož na tem svetu. Nikoli se mu ni kdove kaj prida godilo. Trudil se je od zore do mraka. A to lepo lastnost je imel, da je rad delal. Vsakega dela se je lotil. Vse je imel lepo urejeno pri hiši. Pa bi bil še živel. Toda smrt Tone-tova, ki je zaspal zadnjo jesen, ga je tako globoko pretresla in uklonila še nižje njegov hrbet. E, saj se mu gori bolje godi.«

»Mož je upal, da bo dočakal še letošnji kres. Pa je morala že volja božja tako biti.«

»Ei, saj je storil veliko dobrega. Ko je ležal na smrtni postelji, sta stala njegova vnuka sedemletna Francka in petletni Tonček poleg njega in sta jokala. Rad ju je imel. Mala dva sta izgubila v tako rani mladosti očeta, no, in sedaj jima je umiral tudi stari oče. In s težkim, zadrževajočim glasom jima je govoril Možinček: Tonček, Francka! Oče vajin je v nebesih. Jaz odhajam za njim tja gor. Enkrat bosta prišla tudi vidva za menoj in za očetom. Pridna bodita in pošteno živita, da vaju bo Bog imel rad. — Stegnil je roko nad malima, kot bi ju bil hotel blagosloviti. Še so se čule iz njegovih ust besede: Hvaljen bodi — — — Zatisnil je oči za večno. Prebudil se je v večnosti. Milo sta zaplakala otroka za umrlim dedom. Besede starčkove pa sta si zapisala v srce.«

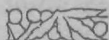
Babica so končali. Inako se je storilo meni in babici. Žalostni so spomini na smrt, pa so resnični. Tonček in Francka živita veselo pri svoji ljubeči

materi, ki jo edino imata še na svetu, ki ju ljubi in tolaži. Globoko v duši nosita dedove zlate besede. Ker je bil njun oče na smrtni postelji preslaboten in jima ni mogel govoriti besed v slovo, jima je očevske besede govoril ded.

Življenje naše je morski val, ki se dvigne na morju samo za trenotek in zopet poleže. Kakor oblak se mi zdi človeško življenje. Iz oblaka se ulije na zemljo blagodejen dež, ki pokrepča in osveži polja. Včasih pa se ulije ploha in nastane povodenj, in toča se včasih usuje iz oblaka, ki uniči delo ubogega trpina.

Stvarnik vdihne človeku življenje in mu da prosto voljo. In človek izbira. V njegovi volji je, če hoče, da bo njegov tek življenja podoben blagodejnemu dežju, naj gre za Vsedobroto, ki mu je podelila milost življenja. Če pa se človek obrne od večne Resnice, je kakor ploha ali toča, ki se usuje na žitno polje.

Vukovoj.

Basni.

Spisal Janko Polak.

XII.

Osel je zašel v močvirje. Čembolj je cepetal, tembolj se je pogrezal.

„I-a! . . . I-a! . . .“

Njegov obupni klic je privabil obilo živali k močvirju.

„I-a! . . . I-a! . . .“

A zaman so bile njegove prošnje. Živali so prihajale in odhajale.

„Hvala Bogu, da nisem v njegovi koži! . . .“ je rekel ta in oni.

Na večer dospe lev do močvirja. Po želodcu mu je krulilo. Že nekoliko dni ni pokusil mesa.

„Ej, dragec! . . . Zakaj tako kričiš?“ — ogovori osla.

„Veličanstvo, pomagajte mi! . . . Zašel sem v močvirje zaradi šopka trave! . . . In sedaj ne morem

več na kopno!... Vaš podanik sem!... Usmilite se me!..."

"Kaj mi daš, da te rešim?" — ga vpraša lev.

"Poginiti moram itak, če me ne rešite!..." reče osel. "Veličanstvo, če me rešite in potem na kopnem dohitite, me smete raztrgati in požreti!..."

"Velja!"... de lev veselo.

Takoj začne na priročnem mestu izkopavati jarek. Voda je jela odtekati. In že do jutra je odteklo toliko vode, da je zlezal osel na kopno.

"No, sedaj pa v dir!" reče lev. "Napni vse moči!... Zakaj gorje ti, če te dohitim!..."

"Veličanstvo, izmučen in lačen sem!... Dovolite mi, da se odpočijem in najem!..."

Lev mu milostno dovoli. — —

Osel pa počiva, já, misli in ugiba. Misleč, da ga lev ne opazuje, se spusti končno v beg.

"Oho, dragec!"... zarjove lev. "Obljuba dela dolg!..."

Z velikimi skoki ga dohiti in podre na tla.

"Veličanstvo, usmiljenje!..."

"Obljuba dela dolg!..."

In lev raztrga osla in ga požre.

Osel je obljubil levu preveč. Tudi nekateri ljudje obljubijo v nesreči za malenkost več, nego morejo v resnici dati. Taka nepremišljenost jih dovede navadno v še večjo nesrečo nego je bila ona, ki so ji ušli z velikimi obljubami, ne računajoč na lastno moč. Tudi osel bi se bil še morda rešil, da ni obupal prehitro.

Na počitnicah.

(Konec.)

III.

Počitnice so bile Julki in Ivanki prijetne. Teta je bila vesela obeh. Najbolj pa jo je vzradostilo, ko je videla, kako odkritosrčno se deklici ljubita. Kar ena, to druga.

Ure brezskrbnih počitnic so hitro potekale. Juljski dnevi so bili vroči in dolgi. Zjutraj sta bili deklici navadno pri sveti maši v farni cerkvi. Dopoldne sta napravljali izlete in izprehode iz vasi v prosto naravo. To pa le, kadar je bilo vedro vreme. Ob deževnih dneh pa sta se držali doma. Enkrat sta bili obe pri Ivankini teti, drugič pa zopet obe pri Julkinih starših.

Popoldne, ko je bilo solnce najbolj žarko, pa sta sedeli s teto v uti in prebirali knjige. Teta so šivali. Vmes pa so se vse tri zabavno pogovarjale.

Julij se je krčil. Tedaj šele je izrazila Ivanka željo svojih staršev Julki.

„Vidiš, Julka, jaz sem že dolgo tu. Človek se naveliča biti zmerom v enem kraju. Postaja mi dolgčas po starših. Tako neizrekljivo bi jih zopet rada videla. Koncem tega tedna bom odšla domov. Teti sem že povedala. — Gotovo se spominjaš mojega pisma, v katerem sem ti pisala, da ti imam nekaj posebnega sporočiti. Menda si že pozabila na to, ko me nisi nikoli vprašala po tem. Jaz nisem pozabila, ampak sem odlašala, da te tembolj razveselim. Moji starši želijo, da prideš z menoj na Štajersko. Pripravi se torej, da bova odšli koncem tedna. Tvoji starši bodo gotovo zadovoljni.“ Tako iskreno je govorila Ivanka. In Julki so stopile v oči solze tihega veselja.

„Le pripravi se, da boš šla z menoj.“

„Ah, Ivanka, ti si predobra. In kako naj ti jaz poplačam tvojo ljubezen?! Ti me imaš preveč rada. A ker želim, da ostaneva še skupaj, bom prosila starše, da me pustijo s teboj.“

Še tisti dan je prosila Julka svoje starše. In dovolili so ji. Nepopisno je bilo veselje obeh deklic. In Ivanka se je zahvaljevala Julkini materi z ginjenim srcem, da pustijo Julko z njo na zeleno Štajersko.

In v soboto tistega tedna je peljal črni voznik prijateljici v dalje proti Ivankinemu domu.

Vukovoj.

V mesto!

Hi, hi, hi!
čez ravni, goré
mladi Tonček v mesto v šolo gre.

Oj, oj, oj!
v glavi kar vrši:
Tončku v mestu vse se čudno zdi.

Jej, jej, jej!
Tončku je dolg čas,
v temnih gubah kaže se obraz.

A, a, a!
kaj še potlej bo,
kadar Tončku solze priteko ...

Mokriški.

Kratkočasnica.

1. Nevaren pes. Srečko: „Imel sem nekdanj psa tako pametnega, da je natanko razločil lumpa od poštenjaka.“ — Jožko: „Kam pa si ga dal?“ — Srečko: „Od hiše sem ga dal, ker je enkrat tudi mene ugriznil!“

Demant.

(Priobčil I. J.)

a	1. soglasnik;
a a a	2. hišna priprava;
a a a a a	3. poljsko orodje;
a a a a b b b	4. moško ime;
c d d e e e e g i	5. šolska priprava;
i j i j j j j k k k k	6. mnogo slavljen kralj;
l l l l m m m n n	7. mesto v Bosni;
r r r r s t t	8. ptica;
u u v v z	9. poljska žival;
z ž ž	10. strupena žival;
ž	11. soglasnik.

Srednja vrstica se mora čitati tudi po sredi navzdol.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)